Odcházet za svítání - Ryvolové, bratři

Až nenávratně klapnou dveře po ránu
a ticho nám (až mi) poví že jsem sám
jen vzdálenej hlas chraptivýho sopránu
mi potvrdí co dávno dobře znám

Až vodklopí mi víčka slunce šedivý
a do ticha se neozve tvůj dech
mý oči prázdnejm stěnám už se nediví
mám smutnej úsměv na sevřenejch rtech
Že odcházet se nemá za svítání
aby láska nedostala strach
a že jsou marná všechna zbožná přání
když samota překročí tvůj práh
Mý rány budou dávno sluncem zhojený
a ty se budeš pořád jen (ještě) ptát
proč naše rty už nejsou pevně spojený
já nebudu mít sílu dál ti lhát

Tvý ruce až mý drsný dlaně pohladí
a po tváři ti sklouzne slzí proud
já řeknu ti že pláč mi teď už nevadí
a že bych po něm chtěl k tvý lásce plout